

"סוד החשמל"

אחר מין תורת הנגלה לתורת הנסתר

ד"ר מנחם סדרת הספרי"ט

גליון פרשת לך לך ה' אלפים תשע"ב תהא שנת ע"ב בגימטריא חסד. [מותר לצלם לזיכוי הרבים]

מצנת מילה מחברת את ישראל לקב"ה דרך החשמל

היסוד שנמשכים מחסד גבורה תפארת, כך ג' הקלפות המתלבשות על היסוד הן בבחינת חסד גבורה תפארת. דקלפת רוח סערה היא בבחינת תפארת, כפי שהבאנו במאמר 'חוטי החשמל' מהזהר (תיקונים קה). שרוח מסמלת את ספירת התפארת, ענן גדול מסמל את קו החסד כפי שהבאנו במאמר 'חשמל תורה' מהזהר (השמטות רנב): שקו החסד הוא בחינת ענן, והוסיף הרה"ג ר' שמואל אגנל שליט"א שגדול גם מסמל את מדת החסד. ואש מתלקחת מסמלת את קו הגבורה שהוא בבחינת אש. וכן ערלה בגימטריא שד, דבארנו במאמר 'חשמל חטא' שמלאכי הסטרא אחרת המתלבשים על החשמל נקראים שד, וכן הפתוב המרמז על היסוד שהוא בבחינת נחל שמשפיע את החכמה (משלי יח, ד) "נחל נבע מקור חכמה" ס"ת ערלה דהערלה מתלבשת על היסוד.

מובא בספר 'ביום השמיני' (ע' סה ואילך) בשם ספר 'דרך פקודיך' שערלה אותיות רע לה שכלו רע, ופריעה אותיות יפה רע. ומבאר על פי הזהר דערלה שיכת לג' קלפות הטמאות לכן בלה רע, ופריעה שיכת לקלפת נגה שהיא עץ הדעת שמערב טוב ורע. וכן מביא שם מספר 'דברות אש' שפריעה היא מלשון פריעת חוב, דכל הדברים הגשמיים המתרים השכימים לקלפת נגה נתנים לאדם בתורת חוב, כדי שיחזירם לה'. וכן מביא מספר 'דברי שמואל' שלכן בפריעה הופכים את הערלה, לרמז שהצד החיצון ששיך לחיצונים יהיה בפנים, כבוש תחת הקדשה, וישמש לעזר לקדשה, שהוא תכלית כל הדברים הגשמיים המתרים. נראה דלכן ברית מילה היא בחינת קטרת, דכשם שבקטרת הופכים את הרע עצמו לטוב, על ידי שמוש בו לדברים שבקדשה, כדבארנו במאמרי 'מזבח הנחשת והזהב', כך פריעה הופכת את הרע שבנגה לטוב, דרך הפיכת הערלה, ומרמזת על כל הדברים הגשמיים שצריך להוציא את הרע מהם ולהפכם לטוב כדבארנו במאמר שם.

בספר 'ביום השמיני' (ע' רלז) מביא בשם ספר 'נטעי אשל', על הפתוב (זכריה ג, ז) "ונתתי לך מהלכים בין העמדים

מצינו בזהר (ויקהל רג): כפאשר ערלה שורה על ברית קדש לטמא את הקדש, אז אותו קדש מתעבב מלגלות סוד אות הברית מתוך ערלה, וכאשר מבדיל בין ערלה ובין הקדש אז נקרא חשמל חש ומתגלה מל, מהו מל כמו שאתה אומר "מל יהושע" סוד אות הברית שלא מתעבב מלהתגלות מתוך ערלה. רואים שהחשמל והחיות אש ממללות הם מלשון מל של מילה, שעל ידי המילה מתגלה החשמל, שהוא סוד אות הברית, נראה לבאר ענין המילה, דעל ידי הסרת הערלה שמסמלת את הקלפות, מהיסוד שבאדם, מוסרות הקלפות מהיסוד הרוחני של האדם, והאדם מתחבר לחשמל שהוא היסוד הרוחני, ויכול לזכות בתורה, [עין במאמר 'שקולות ככל המצוות' שבארנו באריכות על מילה שמכשירה את האדם לתורה ומגלה את האלוקות שבאדם]. ונראה דלכן חש ומתגלה מל דנבאר במאמר 'חשמל דם' שהיסוד הוא בבחינת סוד והעטרה שבניסוד מגלה את הסוד שבניסוד, וזה מרמז הזהר שעל ידי מילה מסירים את הערלה וחס ומתגלה הסוד שבניסוד על ידי העטרה שבניסוד. וכן מובא ב'אוצרות חיים' להאריז"ל (האונאה פרק ג) שבזמן המילה מתגלים שבעים אורות בניסוד כמנין מ"ל שבחשמל. וכן סוד החשמל בגימטריא הפתוב (בראשית יז, יב) "ומול לכם כל זכר". ובגימטריא מילה פריעה עם המלים והכולל.

מצינו בזהר (תיקונים עח). שבערלה יש שלש ערלות, כנגד ג' קלפות הטמאות המתלבשות על החשמל, כפי שראה חזקאל בנבואתו, והן בבחינת נחש. וכן מובא בספר 'מבוא לחכמת הקבלה' (ח"א ש"ו פ"ה) שג' קלפות הטמאות ענן רוח אש ס"ת נח"ש. וכן מצינו בזהר (תיקונים סט): שהפריעה כנגד קלפת נגה שנמצאת בניסוד. ומבאר לפי דברינו דעל ידי הסרת הד' קלפות, מתגלה החשמל ללא התלבשות הקלפות וללא הנחש. וכן מובא בעץ חיים' להאריז"ל (שער מ"ט ח"ב ע' טפ) שהבשר שמתגלה במילה הוא בבחינת חשמל. ונראה דכשם שהיסוד כולל בתוכו ג' קוים שהם נצח הוד

האֱלֹהִים, ש'וֹנֵתִי לִךְ מֵהַלְכִים ר"ת מו"ל. ומבאר על פי דברינו דעל ידי המילה מתחברים לקב"ה על ידי החשמל והמלאכים, וזוכים ל"וֹנֵתִי לִךְ מֵהַלְכִים בֵּין הָעֲמֻדִים הָאֵלֹהִים". כמבאר בְּרִשִׁי שֵׁם "הָעֲמֻדִים" שְׁרָפִים וּמְלָאכִי הַשְּׂרֵת שְׂאִין לָהֶם יְשִׁיבָה. וכן מִילָה ר"ת הַפְּסוּקִים (שמות לב, לד) "הִנֵּה מְלָאכִי לֵלֶךְ לְפָנַי", (שם יד, יט) "מְלָאֲךְ הָאֱלֹהִים הֵהָלַךְ לְפָנַי מִחֲנֵה יִשְׂרָאֵל", דבברית מילה זוכים להתחבר למלאכי הקדושה. וכן מְלָאֲךְ ר"ת הַפְּתוּב (יהושע ה, ז) "כִּי לֹא מָלוּ אוֹתָם בְּדֶרֶךְ". וכן תַּמָּר ס"ת הַפְּתוּב (בראשית יז, יא) "וַיִּנְמְלֶתֶם אֶת בְּשָׂר עֶרְלֹתְכֶם", דעל ידי המילה מתחברים ליסוד דקדושה שהוא בבחינת תמר.

מְצִינּוּ בזהר (בראשית לב.) שְׁבֵרִית מִילָה מְזוּנָת יִסוּד וּמַלְכוּת. וכן מְצִינּוּ בזהר (לך לך צא:) שְׁבֵרִית מִילָה מְקַשְׂרֵת אֶת הַנְּמוּל עִם סְפִירַת הַיִּסוּד. וכן הַלְשׁוֹן בְּרִית עֲנִינּוּ קֶשֶׁר. דבברית מילה מְקַשְׂרֵת אֶת הַמַּלְכוּת עִם הַיִּסוּד עַד אֵין סוּף, וכן מוּבָא ב'שִׁטָּה מְקַבְּצַת' (נדרים לב.) "חֲתָן דְּמִים" הַתִּינוּק קְרוֹי חֲתָן שְׁוֹנֵתֵתוֹ בְּהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל יְדֵי הַבְּרִית. רואים שְׁבֵרִית מִילָה הִיא בְּבַחֲיִנַת זְוִיג בֵּין הַתִּינוּק לְקַב"ה וְזוּיג נְעֻשָׂה דֶרֶךְ הַיִּסוּד. וכן הַפְּתוּב (שמות ד, כה) "חֲתָן דְּמִים אֵתָהּ" ר"ת אַח"ד שְׁמַסְמַל אֶת הַזְוִיג. וכן מוּבָא בְּסִפְר 'מְלָאֲךְ הַבְּרִית' ל'בֵּן אִישׁ חִי' (פ' כי תבוא) וְהִנֵּה אֲנַחְנוּ מְבָרְכִים אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצוּנּוּ עַל הַמִּילָה, נִמְצָא הַמִּילָה בְּתוֹסֶפֶת ה' הַמַּלִּים גִּימְטְרִיא צ', רְמֵז לְצַדִּיק יִסוּד כִּי עַל יְדֵי הַמִּילָה נִדְבַק הַיִּלָּד בְּצַדִּיק יִסוּד עוֹלָם הָעָלְיוֹן לְמַעְלָה, וְאִז נִקְרָא חִי, כִּי דָבַק בְּחִי, וְכֵן הַמִּילָה גִימְטְרִיא ה' פְּעֻמִּים חִי, רְמֵז לְחֻמְשָׁה חֲלָקִי הַנֶּפֶשׁ שֶׁכֵּל חֲלָקִי יִהְיֶה חִי.

מְצִינּוּ בזהר (תיקונים ב:) "מִי יַעֲלֶה לָנוּ הַשְּׂמִימָה" בְּרִאשִׁי תְבוּת מִילָה וּבְסוֹפֵי תְבוּת הַנְּזִ"ה, הִינּוּ שְׁעַל יְדֵי הַמִּילָה עוֹלִים לְשָׁמַיִם וּמִתְחַבְּרִים לְשֵׁם הַנְּזִ"ה. וכן מוּבָא בְּסִפְר 'מְלָאֲךְ הַבְּרִית' ל'בֵּן אִישׁ חִי' (פ' בשלח) שְׁהַאֲוִתִּיּוֹת בְּפִסּוּק בֵּין מִילָה לְהַנְּזִ"ה הֵם בְּגִימְטְרִיא יִשְׂרָאֵל, דְּמִילָה מְחַבְּרַת אֶת יִשְׂרָאֵל לְשֵׁם הַנְּזִ"ה. וכן הַאֲוִת הַבָּאָה אַחַר כֵּן בְּפִסּוּק "וַיִּקְחָהּ לָנוּ" הִיא אוֹת ו', לְרֵמֵז שְׁדַבֵּר זֶה נְעֻשָׂה דֶרֶךְ הו', כִּפִּי שְׁנִבְאָר לְקַמֵּן שְׂמִילָה עִם אוֹת ו', אוֹתִיּוֹת יְהוָה שֶׁהוּא בְּגִימְטְרִיא שְׁמוֹת הַנְּזִ"ה אֲדָנָי וּמַסְמַל אֶת הַיִּסוּד. וכן יְהֵלֵם אוֹתִיּוֹת מִילָה לְרֵמֵז שֶׁכֵּל יְהוּדִי הוּא בְּבַחֲיִנַת יְהֵלֵם שְׁצָרִיךְ לְטוֹשׁ כְּדֵי לְגַלוֹת אֶת יְפִי, וּמִצְוֹת מִילָה מִתְחִילָה אֶת הַלְטוֹשׁ שֶׁל הַיְהוּדִי מֵהַקְּלָפוֹת הַסּוּבּוֹת אוֹתוֹ, וְכֵן מִילָה מְרַמְזַת בְּפְתוּב הַמְדַבֵּר עַל הַמְּלָאכִים הַמְקַשְׂרִים אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל לְקַב"ה

הַחֲשֵׁמֶל דִּקְדוּשָׁה כְּדַבְּאָרְנוּ בְּמֵאמֶר 'חֲשֵׁמֶל לֹלֵב'.
מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (מנחות מג:) תִּנּוּ רַבָּנָן חֲבִיבִין יִשְׂרָאֵל שְׁסַבְּבוּ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּמִצְוֹת, תְּפִלִּין בְּרִאשִׁיתוֹ, וְתְּפִלִּין בְּזְרוּעוֹתֵיהֶן, וְצִיצִית בְּבִגְדֵיהֶן, וּמְזוּזָה לְפִתְחֵיהֶן, וּבְשַׁעָה שְׁנֹכְנֵס דוֹד לְבֵית הַמְּרַחֵץ, וְרוּאָה עֲצָמוֹ עִרְם אָמַר אוֹי לִי שְׂאֲעֻמַּד עִרְם בְּלֹא מִצְוָה, וְכִינּוּן שְׁנֹכְנֵס בְּמִילָה

(בראשית כח, יב) "וְהִנֵּה מְלָאכִי אֱלֹהִים עֲלִים וַיְרִידִים בּוֹ" בְּדִלּוּג הַפּוּךְ שֶׁל ד' אוֹתִיּוֹת, (יחזקאל א, כב) "רָקִיעַ כְּעֵין הַקַּרְח הַנּוֹרָא נְטוּי עַל רִאשֵׁיהֶם מְלַמְעֵלָה" (שם כד) "כְּקוֹל שְׂדֵי בְּלַכְתָּם קוֹל הַמֶּלֶךְ" (שם יא, כב) "וּכְבוֹד אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עָלֵיהֶם מְלַמְעֵלָה".
מוּבָא בְּסִפְר 'בֵּיּוֹם הַשְּׂמִינִי' (ע' רפב) דְּלָכָן אוּמְרִים לְתִינוּק הַנְּמוּל בְּרוּךְ הוּא, דְּהַבְּ"א ר"ת "הַדְּבָקִים בֵּה' אֱלֹהֵיכֶם". וְרוֹאִים שְׂמִילָה מְקַשְׂרֵת לְקַב"ה בְּבַחֲיִנַת דְּבַק הַמַּסְמַל אֶת הַזְוִיג, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (בראשית ב, כד) "וְדָבַק בְּאֲשֶׁתוֹ". וכן מִילָה מְרַמְזַת בְּמַלִּים "הוּ"ה אֱלֹהֵיכֶם" בְּדִלּוּג הַפּוּךְ שֶׁל שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת, וּבְפִסּוּקִים (דברים ד, לה) "הוּ"ה הוּא הָאֱלֹהִים אֵין עוֹד מְלַבְּדוֹ" בְּדִלּוּג הַפּוּךְ שֶׁל ה' אוֹתִיּוֹת, (ירמ' יא, ד) "וְהִיִּיתֶם לִי לְעַם וְאֲנִי אֶהְיֶה לָכֶם לְאֱלֹהִים" בְּדִלּוּג הַפּוּךְ שֶׁל ז' אוֹתִיּוֹת. וּבְס"ת (תהילים עב, יח) "הוּ"ה אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל". וכן אֵילָן הַמַּסְמַל אֶת הַיִּסוּד כְּדַבְּאָרְנוּ בְּמֵאמֶר 'חֲשֵׁמֶל עֵץ' מְרַמְזוּ בְּפְתוּב הַנְּאָמַר עַל מִצְוֹת מִילָה (בראשית יז, א) "אֲנִי אֵל שְׂדֵי הַתְּהַלֵּךְ לְפָנַי וְהִיָּה תְּמִים" בְּדִלּוּג ד' אוֹתִיּוֹת.
מְצִינּוּ בְּמִדְרָשׁ (ב"ר מח, ב) "וּמְבַשְׂרֵי אֲחֻזָּה אֱלוֹהִים", אָמַר אַבְרָהָם אַחַר שְׂמֵלְתֵי עֲצָמֵי "וּמְבַשְׂרֵי אֲחֻזָּה אֱלוֹהִים", אֱלוֹלֵי שְׁעִשִׁיתִי כֵן מֵהֵיכָן הִיָּה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִגְלָה עָלַי. וְרוֹאִים שְׂאֲבָרְהֶם הַרְגִישׁ שְׁהַנְּבוּאָה בָּאָה אֵלָיו דֶּרֶךְ אֲבֵר הַמִּילָה. דְּהַיִּסוּד הַגְּשָׁמִי מְחַבֵּר לַיִּסוּד הַרוּחָנִי דֶּרֶכּוֹ יוֹרְדַת הַנְּבוּאָה, וְאִף שְׂאֲבָרְהֶם זָכָה לְנְבוּאָה גַם קִדְּם הַמִּילָה, עֲלֵן בְּזֵהַר (וירא צח.) שְׁקִדְּם הַמִּילָה הִיָּתָה לוֹ נְבוּאָה בְּדֶרֶגָה תַּחְתּוֹנָה, וְלֵאחֶר הַמִּילָה זָכָה לְנְבוּאָה בְּדֶרֶגָה עֲלִיוֹנָה, וְעֲלֵן בְּזֵהַר (ויצא קג.) שְׁכַשְׁשַׁלְמָה פָּגַם בְּבִרְיָתוֹ, וְרַד מִדְּרָגָתוֹ בְּנְבוּאָה. וכן מְצִינּוּ בְּזֵהַר (לך לך צד.) בְּכָל זְמַן שְׁנִרְשָׁם בֵּן אָדָם בְּזֵהַר הַרְשָׁם הַקְדוּשׁ שֶׁל זֶה הָאוֹת [מִילָה], מְמַנּוּ רוּאָה אֶת הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, מְמַנּוּ מְמַשׁ, וְהַנְּשָׂמָה הַקְדוּשָׁה נֶאֱחָזֶת בּוֹ. וְרוֹאִים שְׁדַבֵּר הַיִּסוּד הַגְּשָׁמִי מְגִיעִים לְנְבוּאָה. וכן הַפְּתוּב "וּמְבַשְׂרֵי אֲחֻזָּה אֱלוֹהִים" בְּגִימְטְרִיא כְּתָר הַמַּסְמַל אֶת הָעֵטְרָה שֶׁבַּיִסוּד שְׁבָה נְעֻשִׁית מִצְוֹת מִילָה, כְּדַבְּאָרְנוּ בְּמֵאמֶר 'חֲשֵׁמֶל דָּם'. וכן "אֲחֻזָּה אֱלוֹהִים" בְּגִימְטְרִיא נוּיִם הַמַּסְמַלִּים אֶת הַחֲשֵׁמֶל דִּקְדוּשָׁה כְּדַבְּאָרְנוּ בְּמֵאמֶר 'חֲשֵׁמֶל לֹלֵב'.

שבבשרו נתישבה דעתו. בספר 'מעם לויעז' (בראשית יז, ו) מקשה מדוע דוד לא נזכר במצות **"לא תקפו פאת ראשכם"**, ומדוע דוקא במילה. נראה לבאר על פי דברינו, דהברייתא מתחילה עם מצוות תפלין וציצית ומזוזה, שמצוות אלו קושרות את האדם לקב"ה דרך חוטי החשמל, ודוד ראה עצמו ערם ממצוות אלו בדוקא. היינו שאין עליו מצנה שהיא חוט שמקשר אותו לקב"ה. ולכן אמר **אוי לי שאעמד ערם**, דהחשמל הוא בבחינת לבוש, **בלי מצנה**, לשון צותא וחבור. דבלי חוטים אלו הוא הרגיש מנתק מהקדוש ברוך הוא, עד שנזכר במילה שבבשרו שהיא חוט שמקשר אותו לקב"ה, ונתישבה דעתו. ואף על פי שנבאר לקמן במאמר 'חשמל נדרים' את הטעם לאסור לא תקפו ולאסור השחתת הזקן, דשערויות אלו מסמלות את חוטי הקדושה, הן מסמלות את חוטי הקדושה הפרטיים של אדם זה, מה שאין בן מילה מסמלת את החוט הכללי של כל ישראל, ואף על פי שכל המצוות הן בבחינת חוטים שמקשרים את ישראל לקב"ה כדבארנו במאמר 'חשמל תורה', מצות מילה מסמלת את החוט הכללי ששזור בתר"ג חוטים. כפי שנבאר במאמר 'חשמל אות' שמצות מילה שקולה כנגד כל המצוות, דהיא מסמלת את החוט הכללי השזור מתר"ג מצוות. ודוד המלך שתפקידו לקשר את כל ישראל לקב"ה, רצה שיהיה לו דבר המסמל את החוט הכללי שמקשר את ישראל לקב"ה. עין שם בהמשך הגמרא על תפלין וציצית שהם בבחינת **"חוט המשלש"**, וכו', ובבחינת מלאכים, **"חנה מלאך ה' וגו'"**, וכן **מילה** ס"ת הכתובים שנאמרו על ידי דוד כשהרגיש השתוקקות לקב"ה (תהילים מה, ג) **"צמאה נפשי לאלהים לאל חי"** (וכן שם סב, ב) **"אל אלהים דומיה נפשי"**.

מצוינו בש"ך (יר"ד רס"ה כד) נהגו שלא לחלץ התפלין עד אחר המילה, משום שהתפלין הם אות, והמילה גם כן אות, וב'פתחי תשובה' (שם ג) **ונוהגין להתעטף בטלית, ומובא בשו"ת 'הלכות קטנות' (ס' קסט) פותחין את סדר המילה באמירת קריאת שמע.** נראה לבאר על פי דברינו פיון שעל ידי מילה מתקשרים לקב"ה דרך החשמל, לכן לובשים טלית ותפלין שהם בבחינת חוטי חשמל, וקורין קריאת שמע ומתחברים לחוטי הציצית והתפלין בפנימיות, בבחינת עונה כדבארנו במאמר 'חשמל וציצית', ועל ידי הכנה זו שבה מתחברים לקב"ה דרך החשמל בבחינת עונה, עושים מילה, ומתחברים על ידי המילה לקב"ה דרך החשמל. כן מובא בשו"ע (שם א) **יש נוהגים לטל הדס בידו,**

ומברך עליו. ובארנו במאמר 'חשמל לולב', שהדס הוא בחינת חוט. ומובא בספר 'לברית הבט' שאומרים 'עלינו לשבח' בברית מילה, דבכל מקום שיש קבלת פגי שכינה אומרים 'עלינו לשבח', כמו בקדוש לבנה. ובארנו במאמר 'חשמל חמה' שבזמן קדוש לבנה מתקשרים לקב"ה דרך החשמל.

וכן מובא בפיוט 'יום ליבשה' לרבי יהודה הלוי **הראה אותותם לכל רואי אותם, ועל פנפי כסותם יעשו גדלים, למי זאת נרשמת, הפך נא דברי אמת, למי החתמת ולמי הפתילים.** רואים שמקשר ברית מילה לחוטי הציצית, וכן מובא בספר 'מלאך הברית' ל'בן איש חי' (פ' תצא) ש"גדלים" בגימטריא מילה עם הכולל וכולל דכולל. [עין בספר 'עללות אפרים' מאמר תג שמקשר מילה עם ציצית בכמה אפנים].

מובא ברבנו בחיי (בראשית יז, יג) ועל דרך המדרש מצות מילה היא פגענו קרבנו, וכשם שדם הקרבן לכפרה על המזבח, כך דם המילה מכפר. ועל כן מצותה ביום השמיני, כי הקרבן לא יכשר עד יום ח', שנאמר **"ומיום השמיני והלאה ירצה"**, וכשם שפתוב בקרבן **"ואכלו אתם אשר כפר בהם"** שאכילת הקרבן לכפרה, כך ישראל עושין **סעדה ביום המילה.** בארנו במאמר 'חשמל חטא', שהקרבנות מכפרים על ידי שמטהרים ומוציאים את הנחש מהחשמל. נראה דלכן מילה מכפרת בקרבן, דמילה מוציאה את הנחש מהחשמל. נראה דלכן רבנו בחיי מרמז שדם המילה ודם הקרבן מכפר, דנבאר במאמר 'חשמל דם', שדם המילה ודם הקרבן מתקשרים לחשמל שלמטה שהוא בבחינת דם. וכן מובא ברבנו בחיי שם שמילת אברהם היתה ביום הכפורים דמילה מכפרת. וכן מובא ברמ"ק ש**מזבח ר"ת מילה זמנה ביום ח'.** וכן מובא בספר 'מלאך הברית' ל'בן איש חי' (פ' צו) ש**מילה** עם שם הנו"ה בגימטריא **עולה,** דמילה היא בחינת קרבן עולה, שדרכה אפשר לעלות השמימה להתקשר עם הקדוש ברוך הוא. עין בזהר (לך לך צה). שצריך לשים את הערלה בתוך כלי שיש בו עפר, לרמז על הקרבה על מזבח אדמה.

מצוינו במדרש (שיה"ר ז ב) כל התענוגים שיששראל מתענוגין בעולם הזה בזכות מילה. ובספר 'עללות אפרים' (מאמר תד) מבאר באריכות שבזכות מצות מילה זוכים לשפע בפרות ובתבואה, ולכן יוסף אמר למצרים שימלו, שקנה שזה יעזר להפסיק את הרעב במצרים. ומבאר לפי דברינו דמי שמל ומוציא

מבחוץ, וזה שאמר הכתוב "את מקדש ה' טמא", רואים שמי שחס ושלום פוגם בברית הוא מחזיר את הנחש שישרה בברית מילה שלו. ומבאר לפי דברינו דעל ידי החטא, החשמל נהפך לנחש. וכן בארנו במאמר 'חשמל חטא' ש"להט החרב המתהפכת" הוא החשמל שנהפך מנחש לחשמל ומחשמל לנחש בבחינת מטה האלהים שנהפך לנחש, ועין ב'בראשית רבה' (כא, ט) שמקשר את "להט החרב" לחרב המילה. ומבאר לפי דברינו דפעלת המילה על ידי הספין - חרב, הופכת את הנחש לחשמל, וגם כאן שיך להפך בחזרה מחשמל לנחש אם הוא פוגם בברית. דלכל אדם יש חוט חשמל רוחני של שפע שמגיע מהקדשה, מעל כל הקלפות, ויורד לעולם הגשמי שנמצא בתוך הקלפות, להשפיע לו שפע, ואם האדם חוטא, הוא גורם להכניס את הקלפות לתוך החוט שלו, ויש להן אחיזה ויניקה בתוך החוט שלו, והוא הופך **השפע לפשע**. וכן הופך הקשר לשקר. וכן הופך את הענג לנגע, ואת השבת המסמלת את היסוד דקדשה לבשת המסמלת את הערוה דקלפה. ואת היקר המסמלת את השפעת היסוד דקדשה לקרי. וכן מובא בס' 'אמונת עתיד' (תשנ"ב ע' כד) שצריך להפך את החמץ המסמל את צד הרע לצמח המסמל את מלך המשיח ואת צד הטוב. וכן חטא הוא מלשון חוט, וחטאנו בגימטריא חוטים. דבכל חטא שאדם חוטא הוא מכניס הסטרא אחרא לחוט שלו.

מצינו בזהר (תיקונים עח:) **אמר אדם הראשון לפני הקדוש ברוך הוא מי מציל בני מחרב המתהפכת, אמר לו חרב המילה, כמו שאתה אומר "עשה לך חרבות צרים", וחרב הקדוש ברוך הוא י"ו פיפיות, כנגד מילה ופריעה ומציצה וי"ג בריתות שונכרתו עליה. נראה לבאר על פי דברינו, הקדוש ברוך הוא רמז לאדם הראשון שעל ידי חרב המילה מוציאים את הנחש מהחשמל, וממילא נצולים מחרב המתהפכת, דהנחש יוצא מהחרב המתהפכת.**

מצינו בספר 'מלאך הברית' ל'בן איש חי' (פ' ויצא) שהמלה "אנכי" עם הד' אותיות בגימטריא מילה. ומצינו בזהר (יתרו צא.) **אמר רבי שמעון אנכי הפלל של מעלה ומטה, הפלל של עליונים ותחתונים, הפלל שכל חיות קדושות כלולות בו.** נראה דלכן אנכי בגימטריא מילה, דכשם שמילה מחברת את האדם לקב"ה דרך החשמל, כך אנכי מחבר את כלל ישראל לקב"ה דרך החשמל, כפי שמרמז הזהר שהחיות הקדושות נכללות באנכי, וכפי שבארנו במאמר 'חוטאי החשמל' שבמתן תורה

את הנחש מהחשמל, הוא מתחבר לחוטי הפרנסה כדבארנו במאמר 'חוטאי החשמל' שחטה היא מלשון חוט, וזוכה לשפע בתבואה ובפרנסה. וכן הכתוב (בראשית יז, כו) **"בעצם היום הזה נמול אברהם"** ר"ת הנא"ה. וכן **אזמל** בגימטריא מזל לרמז שספין המילה מעורר את השפעת המזל. וכן **מילה** ס"ת הכתוב (מ"א יז, יד) **"גשם על פני האדמה"**. וכן מובא בספר 'מלאך הברית' ל'בן איש חי' (פ' בשלח) **שמילה פריעה בגימטריא שפע.**

כתוב על מצות מילה (תהילים קיט, קסב) **"שש אנכי על אמרתך כמוצא שלל רב"** נראה דיש כאן רמז שמצות מילה היא בבחינת שלל רב, וכן מובא בספר 'ביום השמיני' (ע' רטו, רסה) לקוט מהאחרונים בענין המשכת פרנסה על ידי מילה, ומביא שם מהתפארת יונתן' שמצא רמז לזה בכתוב **"תן לך מטל השמים"** ר"ת **מילה**. וכתוב זה מדבר על ברפת הפרנסה שבאה מיצחק. כן מביא מהספר 'אות חכם צבי' **"ואל יחסר לנו מזון"** ר"ת **ימ"ל**. וכן **מוה"ל** ר"ת **מזון** וצדה השביע לנפשנו. וכן **ימ"ל** ר"ת יום מנוחה וקדשה לעמן נתת. ושבת משפיעה את שפע הפרנסה, כמו מילה כפי שובאר לקמן במאמר 'חשמל אות' שאות שבת ואות מילה הם אותה בחינה, לכן **שבת** בגימטריא ברית המילה ועוד.

וכן מובא בספר 'שפת אמת' (ליקוטים לברית מילה) **הסעדה שעושין במילה כי יוסף הוא המפרנס, כמו שכתוב "ויכלל יוסף", וכתוב בברכת יוסף "האלקים הרעה אותי וכו' המלאך הגא"ל דרשו חז"ל הקיש פרנסה לגא"ל, ושניהם בכח יוסף שהפרנסה באה על ידי זכות המילה, וכן אמר יוסף איני זן את הערלים לכן צוה למצרים להמול, ואיתא קשה פרנסה של אדם בקריעת ים סוף, דכתיב "לגזור ים סוף" וסמוך ליה "נותן לחם לכל בשר", ואיתא "לגזרים" לנימולים, שהים נקרע בזכות המילה, הים ראה וינס" לכן בזכות המילה באה פרנסה. וכן מובא בספר 'מלאך הברית' ל'בן איש חי' (פ' וירא) על הכתוב (שופטים יד, יד) **"מהאכל יצא מאכל"** שמהאכל מרמז על המאכלת שעושה את הברית, שמזה **יצא מאכל**, וזוכים לפרנסה.**

מצינו בזהר (תיקונים סו.) **מי שמשקר בברית מילה הוא משקר בחותם המלך, שהוא רשום בו שדי מבחוץ, יק"ק מבפנים, ושורה עליו שטן, שהוא אל אחר. נחש שורה במקום יק"ק מבפנים, וסם מות שורה במקום שדי**

וכן אנכי בגימטריא יסוד ובגימטריא פסא המסמל את היסוד, כדבארנו במאמר 'חשמל צדיק', ובגימטריא אלמה המסמלת את היסוד כדלקמן.

כשהקדוש ברוך הוא אמר אנכי זכו ישראל להתחבר לקב"ה דרך החשמל. וכן מצינו בגמרא (שבת קל) שהכתוב "שש אנכי על אמרתך" מדבר על מצות מילה. וראים שאנכי ומילה הם חד.

הוספות למאמר קץ הגאולה בשנת תשע"ב

ניתן לקבל את המאמר המלא בבקשה לכתובת המייל דלקמן

גאולת בעיתה. וכן מצינו בזהר (בראשית יג) שהכתוב "ועוף יעופף" מרמז על אליהו הנביא שטס את כל העולם בד' טיסות. וכן מצינו בזהר (ויקרא כז) שהכתוב "ועוף יעופף" מרמז על יחוד קב"ה ושכינתיה. והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א שהר"ת של "ועוף יעופף על הארץ" בגימטריא שמות הו"ה אדנ"י המסמלים יחוד קב"ה ושכינתיה.

הכתוב (ישעי' ס, כב) "אני הו"ה בעתה אחישנה" בגימטריא של המלים ה' אלפים תשע"ב. וזה גם המספר של הכתוב (תהילים א, ג) "אשר פרו יתן בעתו". (ישעי' ס, כב) וכן "בעתה אחישנה" בגימטריא עד ה' תשע"ב. וכן אותיות בעתה נמצאות בשנת ה'תשע"ב. וכן ע"ב נרמז בכתוב (שם) "בעתה אחישנה". וכן ה' אלפים תשע"א בגימטריא ביאת המשיח. ועם הכולל בגימטריא תשע"ב.

כתוב (במדבר לג, מט) "ויחנו על הירדן מבית הישמות עד אבל השטים בערב מואב". וכאן התורה מתחטטת לחנייה

האחרונה של בני ישראל קודם שנכנסו לארץ ישראל, וחנייה זו מרמזת על קץ הגאולה, כמובא בספר 'היכל הברכה' (קאמרנא דף רכה) וסוד "ערבות" הוא עולם התקון, כמו שבאר מורי ורבי רבינו צבי הקדוש מזידיטשוב זי"ע בספרו צבי לצדיק על הזהר דשם ערבות הונח על פללות עולם התקון, אשר עקר התקון להתערב זה בזה, להסתכל אנפין באנפין, ולהתלבש זה בזה. ומרמז בפסוק זה תשע"ב בדלוג ג' אותיות. "ויחנו על הירדן מבית הישמות עד אבל השטים בערב מואב".

וכן "שטים" בגימטריא משיח. וכפי שבארנו במאמר 'שרש דוד' את הטעם שבלעם ובלק הצליחו להחטיא בזנות את בני ישראל בכלל, ואת זמרי בן סלוא בפרט, בגלל שבני ישראל הרגישו שבבנות מואב יש נשמת משיח ורצו להוציאה. וכן ע"ב נרמז בכתוב "בערב מואב". וכן "בערב מואב" יחד עם האותיות והמ"ב מסעות בגימטריא תשע"א, ועם הכולל בגימטריא תשע"ב. ואם נוסיף את האות ב' "בערב מואב" יחד עם האותיות והכולל והמ"ב מסעות נגיע לתשע"ה. וכן ערב מואב ותער"ב וידוע ששנה זו הייתה שנת קץ והרבה דברו עליה. ונראה לבאר שבשנת תער"ב הייתה בחינת קץ של המאָה

מוֹבָא בפרוש הגר"א לתקוני זהר (תיקון כא) כָּל הַמְּבּוּל וְהַמְעֵשָׂה דְשְׁלִיחוֹת יוֹנָה מִתְּפָרֵשׁ הַכֹּל עַל הַגְּלוּת וְהַגְּאֻלָּה. וגם כאן מרמז בכתוב (בראשית ח, י) "ויחל עוד שבעת ימים אחרים וגו', [אותיות תשע"ב]. ותבא אליו היונה לעת ערב [בגימטריא תשע"ב] והנה עלה זית טרף בפייה וידע נח כי קלו המים מעל הארץ". וכן מובא בספר תקט"ו תפלות לרמח"ל (קעז) "לעת ערב יהיה אור" שהוא הזמן ששבה היונה אל נח "לעת ערב". וכן הכתוב (בראשית ז, י) "ויהי לשבעת הימים ומי המבול היו על הארץ". נרמז בו תשע"ב "לשבעת". ובעת"ה "לשבעת הימים", שעד תשע"ב תמשך הגלות שנרמזת במבול, ואז תהיה גאולת בעתה.

מוֹבָא במדרש 'סדר עולם רבה' (פרק רביעי) שנוח שלח את העורב ב' בתמוז, ושלח את היונה בפעם הראשונה ב'ז בתמוז, ושוב שלח את היונה בכ"ד בתמוז, וביום כ"ד בתמוז חזרה היונה לעת ערב עם עלה זית בפייה, וכ"ד בתמוז תשע"א הוא התאריך המדיק של זמן מנחה גדולה כשמתלקים לשש וחצי שעות כדלעיל. וכן ראיתי בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א שכ"ד תמוז הוא התאריך היחיד בשנה שיוצא בגימטריא 477 כמנין בעתה. האותיות הגלויות בבעתה בגימטריא 477. ורק חלק המלוי בית עין תוּ הא בעצמו, שוב בגימטריא 477. כתוב (בראשית א ט)

"ויאמר אלהים ישרצו המים שרץ נפש חיה ועוף יעופף על הארץ על פני רקיע השמים", ומצינו בזהר (בראשית לד) "ישרצו המים שרץ נפש חיה למינה". רבי חייא אומר, עליונים הוציאו נפש חיה, ומה הוא, זו הנפש של אדם הראשון. ובספר 'ליקוטי מהרצ"א' מה'בני יששכר' (בראשית ז) מביא שהפסוק הזה מרמז גם על לידת משיח שהיתה חלק מנשמת אדם הראשון. לכן ר"ת "שרץ נפש חיה" בגימטריא משיח. נראה דיש בכתוב זה רמזים על גאולת אחישנה ועל גאולת בעיתה. קודם כל אם עם ישראל יזכו, מרומזת גאולת אחישנה בר"ת, "ויאמר אלהים ישרצו המים שרץ נפש חיה". ואם לא יזכו מרומזת גאולת בעיתה, "ועוף יעופף על הארץ". עוף, מרמז על היונה של נח שמסמלת את

ובחמישית שבע גדול, ויצמח כוכב אחד במזרח ובראשו שבט, והוא כוכב של ישראל, ואז יצמח משיח בן דוד. וזה לך האות כשאתה רואה שנפל נירון מזרחי שבדמשק, נפלה מלכות בני מזרח, [ישמעאל] ואז תצמח הישועה לישראל. והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א שגרון מזרחי בגימטריא בשאר אסאד עם המלים. כעין זה מובא מבעל ה'טורים' כשיפל ישמעאל באחרית הימים אז יצמח בן דוד.

וכן מובא במלבי"ם (דניאל יב ז) ובעת שיכלה נפץ יד עם קדש, שתכלינה ממשלות השמים העומדים על שפת היאור, כי אז תתחיל מלכות שמים.

וכן מצינו קשר בין דמשק לבית המקדש כמו שכתוב (שיה"ש ז, ה) "אפן כמגדל הלבנון צופה פני דמשק". ומצינו במדרש (שיה"ש"ר ז, יא) "אפן כמגדל הלבנון" זה בית המקדש. וכן דמשק אותיות מקדש.

ועוד נראה להוסיף בענין דמשק, דלכאורה קשה מדוע האריכה התורה כל כך בענינו של לוט. דכמה פרשיות נאמרו עליו, עד כדי כך שאברהם מסר נפשו לצאת למלחמה להצילו. וכן הקדוש ברוך הוא שולח מלאך מיוחד לסדום, להצילו. דוע שלוט לא היה מהצדיקים הגדולים. אף על פי שיש דיון בספרי המוסר אם היה צדיק לפי ערכו או רשע גמור. ומובא בקנטרס 'נפך דעת' (ח"ה ע' לא) שלוט הוא מלשון מכסה, כמו לוט בערפל, דאין יודעים אם הוא צדיק או רשע, אבל צריך להבין כל האריכות בענינו. ועוד רואים לאחר המעשה של לוט עם בנותיו לא הזכירו אותו יותר בתורה. ולכאורה לאן נעלם לוט, מדוע לא מספר כמה שנים חי ומתי מת וכו' כדרך שאר האישים החשובים המזכרים בפרשיות הללו.

נראה לפרש שכל החשיבות של לוט היא, שממנו יצאה רות, וממנה דוד המלך ע"ה. ולכן אברהם יצא במסירות נפש להצילו מהמלחמה, וזאת הסבה שהקדוש ברוך הוא שולח מלאך להצילו. ולאחר המעשה עם בנותיו, שמזה יצא מואב, וממנו רות, לא מזכיר יותר לוט. שפבר הגענו לתכלית כל הספור ויותר אין מה לדבר עליו עצמו. וכן לוט בגימטריא גאולה, דלוט הוא שרש המשיח והגאולה.

כתוב (בראשית יד טו) "ויחלק עליהם לילה הוא ועבדיו ויפם וירדפם עד חובה אשר משמאל לדמשק". נראה שיש כאן רמז שהנצחון של אברהם כשהציל את לוט בשביל המשיח, היה במקום שנקרא "חובה", כיון שהוא מיועד עבור ימות המשיח שעליהם נאמר במדרש (ויק"ר יח א) ימות המשיח שאין בהם לא זכות ולא חובה. ולכן "עד חובה" היתה מלחמה, ואחרי שהגיעו למצב שאין זכות וחובה, שם יש משיח ונצחו. וכן הנצחון היה על

שנה של ספירת הנצח שמקבלת מקו הימין של החכמה שהוא אבא. לכן כתוב "בערבת מואב" כי "מואב" מרמז על אבא, וכשישלם עוד מאה שנה בתשע"ב יהיה שוב קץ כשיתוסף האור של אמא שמאירה למאה של ספירת ההוד שמקבלת מקו השמאל, ויבא משיח. והוסיף הרה"ג ר' יהודה אריה ספרין שליט"א שאם נוסף ל"ערבת מואב" את האור של האמא, היינו נ' שערי בינה, שנקראת עלמא דחירות, נקבל תשע"א.

וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' יעקב ויטריאל שליט"א שהכתוב (זכריה יד, ז) "והיה לעת ערב יהיה אור", בגימטריא תשע"ב. וכן "אור" מרמז על תשע"ב, דאנו נמצאים במחזור 207 של החמה מבריאת העולם כמנין אור. ובמחזור זה נזכה כשיהיה "לעת ערב" בגימטריא תשע"ב שיהיה "אור". ויקים הכתוב (ישעי' ל, כו) "ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים". וכן גאלת

בעת"ה מרמזת "שבעת הימים"
וכן קץ דניאל (דניאל ז, כה) "עדו ועדניו ופלג עדו" מרמז על זמן זה. "עדו" כנגד אלף החמישי. "ועדניו" כנגד שני זמנים באלף השישי, הלילה, ועד חצות. "ופלג עדו" כנגד החצי שעה שאחר חצות. וכן קץ דניאל (דניאל יב, ז) "וישבע בחי העולם כי למועד מועדים וחצי וככלות נפץ יד עם קדש תכלינה כל אלה". מרמז על זמן זה. מועד כנגד אלף החמישי. מועדים כנגד שני זמנים באלף השישי, הלילה, ועד חצות. וחצי כנגד החצי שעה שאחר חצות.

וכן מובא ב'לשם' (הקדמות ושערים' דף פח, פט) שהתקופה עד שתגיע העטרה לשיפול, היא תקופת משיח בן יוסף, וכשתגיע העטרה לשיפול תתחיל תקופת משיח בן דוד. ועוד נראה להוסיף בענין הסבל של משיח בן יוסף כשמגיע הזמן של משיח בן דוד, שמתפללים שלא ימות וכו'. שגם כשהיה מעשה יהודה ותמר להוליד את שרש משיח בן דוד, מצינו בזהר (וישב קפה:) שפינו שיהודה גם למכירת יוסף, האחים הורידוהו מגדלתו, וכיון שהורידוהו מגדלתו "ניט עד איש עדלמי ושמו חירה", ונהיה מעשה תמר. ורואים שם שמכירת יוסף גרמה את לידת שרש המשיח מתמר. דמכירת יוסף היתה בבחינת שיער לעזאזל שנתנו לשטן, כדי שלא יקטרג, ולא ימנע ביאת מלכות בית דוד לעולם. ויעקב ויוסף שהם בחינת תפארת ויסוד המשפיעים למלכות סבלו יסורים בזמן זה ממכירת יוסף, להמתיק את הדינים לצורך הולדת המלכות.

וזה לשון המדרש (אוצר מדרשים אייזנשטיין מדרש רשב"י עמוד 556) בשנה הראשונה מטר, ובשנה חצי רעב משתלחין, ובשלישית רעב גדול, וברביעית לא רעב ולא שבע,

יד דמשק, שמשמלת את בית המקדש. וכן מי שנלחם עם אברהם היה "דמשק אליעזר".

מצינו בגמרא (סנהדרין צו.) "ויחלק עליהם לילה הוא ועבדיו ויפם", אמר ר' יוחנן אותו מלאך שניזדמן לו לאברהם לילה שמו, שנאמר "והלילה אמר ה'ה גבר". ומצינו בזהר (לך לך צא:) שהמלאך הממנה על עבוריהם של בני אדם נקרא לילה, כמו שכתוב (איוב ג, ב) "והלילה אמר ה'ה גבר". נראה דלכן המלאך הממנה על עבוריהם של בני אדם ששמו לילה עזר לאברהם במלחמת המלכים, דתכלית המלחמה היתה ליצור את העבור של דוד המלך ומלך המשיח ועבור שיך למלאך ששמו לילה. ולכן הגמרא מזכירה את הפסוק "והלילה אמר ה'ה גבר", לרמז שבמלחמה זו המלאך ששמו לילה נלחם ואמר "ה'ה גבר".

מובא בספר 'פכר לאדון' מהחיד"א (על 'אבות דרבי נתן' פכ"א עמוד רמה) כתוב בשם האר"י שמשנת ש"ל עבר גבול אחישנה ונכנס גבול בעתה. ומבאר לדברינו דבשנת ש"ל האריז"ל התחיל לגלות את סודות התורה, (עיין בספר כתבוני לדורות הערה ה') וגלוי זה הוא תחלת גאלת בעתה, דפנימיות הגאלה היא גלוי פנימיות התורה שהתחיל בשנה זו, וכל שאר התהליכים הם השלמה של מה שהתחיל שם. ולכן הבעש"ט קשור לגאלת בשעתה ובעתה כפי שבארנו, כי הוא המשיך את מה שהתחיל האריז"ל והפשיט את תורת האריז"ל לכל ישראל, ולכן כשיפוצו מעגנותיו חוצה זה סיום התהליך של בעתה שהתחיל בשנת ש"ל. וכן מובא בסדור 'נהרות שלום' שהס"ת של רשב"י האריז"ל והרש"ש, ששמותיהם היו שמעון יצחק שלום. הוא נק"ם, ומרמז על הכתוב (ישעי' סג, ד) "כי יום נקם בלבי ושנת גאולי באה". וזה גם בגימטריא קץ. וכן מובא בספר 'נהורא דיוסף' (מאמר פד) שמשנת הסתלקות הרשב"י בג'תתקנ"ט עד לדת האריז"ל בשנת ה'רצ"ד עברו 1335 שנה. ונרמז בקץ דגניאל (יב, יב) "אשרי המחכה ויגיע לימים אסף שלש מאות שלשים וחמשה: ואתה לך לקץ ותניח ותעמד לגרלך לקץ הימין". ובשער הפסוקים להאריז"ל (איוב) מצינו חשבון של 1335 שנה שמסתיים בשנת של"ה. ונביא את דבריו: "אשרי המחכה ויגיע לימים אסף שלש מאות שלשים וחמשה". דע, כי קץ הגאולה, הנרמז פה לדניאל, שהוא בשנת של"ה לאלף הששי, הוא בסוד שם הוי"ה במלוי יוד"ן. כי אם תכה יו"ד פעמים יו"ד, וכו'. סך הכל, אלף ושל"ד, ואלו הם ימי הגלות. ומשם ואילך, יכול להיות קץ הגאולה, משנת של"ה ואילך.

והוסיף הרה"ג ר' שמעון רז שליט"א שמיצינו לשון שבועה על הגאולה בתפלת 'עלינו לשבח' נפירו וידעו כל יושבי תבל. כי לך תכרע כל בך. תשבע כל לשון. אותיות תשע"ב. וכעין זה מרמז גם בתפלת 'נשמת', כי כל פה לך יודה, וכל לשון לך תשבע. וכן תשע"ב מרמז בכתוב (במדבר ה, כא) "בשבעת האלה". וכן גאלת בעת"ה מרמזת בכתוב "בשבעת האלה".

ונביא ציטוט מהאדמו"ר מקלויזנבורג זצ"ל, בדברים שאמר בשנת תשל"ו שהיתה שנת קץ על פי האריז"ל כדלקמן. (פרשת נח תשל"ו). בכל הזמנים היתה ישועתן של ישראל ברגע האחרון. כאשר היה גם ברדת בני ישראל לים סוף, אף שהשי"ת היה יכול להמית את מצרים ביבשה בכל זאת לא הושיע השי"ת את בני ישראל עד שכבר השליכו את עצמם לתוך הים, ונחשון בן עמינדב כבר נשקע עד צואריו במים. רק אז בקע השי"ת את ים סוף. וכמאמר הכתוב "אני ה' בעיתה אחישנה", הכוונה כאשר השי"ת רואה שעכשיו הוא בעתה, שעכשיו הוא הרגע האחרון שאי אפשר להמתין יותר אזי אחישנה. וכל עוד שלא הגיע זמן בעיתה אין השי"ת ממהר, וכל עוד שעדיין יתכן לבני ישראל להחזיק מעמד בדרך הטבע עוד רגע אחד, השי"ת עדין ממתין, ורק באותו רגע אשר כבר יכלו כל הקיצין יתקע בשופר גדול וישתנה כל מצב העולם.

האדמו"ר מקלויזנבורג שליט"א: ב'אמרי נועם' ריש פרשת ואתחנן כתב בשם האריז"ל דמה דאיתא בחז"ל שקודם ביאת המשיח יעברו על ישראל צרות ויסורין, היינו דוקא אם יהיה הגאולה קודם הזמן, בבחינת זכו אחישנה, כדי שקושי השעבוד ישלים הגלות. אבל אם יהיה הגאולה בעיתה אז לא יהיה על ידי יסורים כלל, אלא "ברחמים גדולים אקבצן", והדברים היו לי לחיזוק גדול. וכן הכתוב המרמז על צרות גדולות (ירמ' ד לא) "קול כחולה שמעתי צרה כמבכירה קול בת ציון תתפח תפרש כפיה אוי נא לי כי עיפה נפשי להרגים". ס"ת אחישנה. ומאידך הכתוב (ישעי' נב א) "עורי עורי לבשי עזן ציון לבשי בגדי תפארתך ירושלם עיר הקדש כי לא יוסיף יבא בך עוד ערל וטמא". ר"ת בעית"ה. וכן גאולת בעית"ה מרומזת בכתוב (תהלים כו) "ימלא הוי"ה כל משאלותיך: עתה ידעתי כי הושיע הוי"ה משיחו יענהו משמי קדשו בגבורות ישע ימינו" בדילוג הפוך של י"ב אותיות].

והוסיף הרה"ג ר' איתמר כהן שליט"א שפשם שחרבן בית המקדש היה בשעת מנחה גדולה, והגמרא בתענית (טו.) מזכירה על חרבן את הפסוק "אוי לנו כי פנה היום כי ינטו צללי ערב". כך הגאולה היא באותו זמן, והזהר מזכיר על הגאולה את אותו פסוק וכן הגלות בין בית המקדש

הראשון לשני היתה שבעים שנה, כך הגלות בית בית המקדש השני לשלישי תהיה **שבעים שנה**, בגימטריא ה'תשע"ב.

מוֹבָא בְּרִשׁוֹי (בראשית כה, כג) כְּשֶׁזָה קָם זֶה נוֹפֵל וְכוּ', לא נתמלאה צור אלא מחרבנה של ירושלים. ולפי זה נראה לבאר שהקריסה הפלפלית הגדולה של אמות העולם שבִּעֲקוּבוּתֶיהָ תבא התקומה הגדולה של הגאולה, תתחיל דוקא מקלפת יון, שהיא הקלפה שמלבישה על היסוד דקדשה שמשפיע לציזון, [צ' יון] ולפני שמתגלים החסדים של הגאולה ביסוד דקדשה להשפיע לציזון, הקב"ה יפיל את יון, שהיא ציון דקלפה, ואז ציון דקדשה תוכל לעלות. וכן כתוב (זכריה ט, יג) **"כִּי דַרְכֹתַי לִי יְהוּדָה קִשְׁת מְלֹאתִי אֶפְרַיִם וְעוֹרֹרְתִי בְּנִינְךָ צִיּוֹן עַל בְּנִינְךָ יוֹן וְשִׁמְתִינְךָ כְּחֶרֶב גְּבוּרָה"**, ורואים שציזון ויון הן זה לעמת זה. וממשיך הפתוב לאחר שציזון ינצח את יון, **"וְהָיָה עֲלֵיהֶם יִרְאָה וַיֵּצֵא כְּבָרְק חֲצוֹ"** ומבאר הלק"ת להאריז"ל (שופטים ע' רפט) **"וַיֵּצֵא כְּבָרְק חֲצוֹ"** שהיא טפת הזרע היורה פחץ.

וכן ארץ איטליא שייכת ליון כמובא בגמרא (מגילה ו: א) **איטליא של יון, זה כרך גדול של רומי**. ומצינו בגמרא (סנהדרין צח.) שהמשיח יושב בשערי העיר רומי ושם הוא סובל יסורים לכפר עוונותיהם של ישראל. ורואים שהמקום הזה הוא העומת זה של המשיח. וכן מצינו בגמרא (קידושין מט:) **עֲשֶׂה קִבְּיִן עֲשִׂירוֹת יָרְדוּ לְעוֹלָם, תִּשְׁעָה נִטְלָה רֹמִי, וְאֶחָד כָּל הָעוֹלָם כָּלוּ**. ומבאר לדברינו פיון שהם יונקים מהמשיח שיושב בשערי רומי יש להם את הממון של כל העולם. וכן מצינו בגמרא (שבת נו:) **אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר שְׁמוּאֵל בְּשַׁעַר שְׁנָשָׂא שְׁלֹמֹה אֶת בֵּית פְּרָעָה, יָרַד גְּבְרִיאֵל וְנָעַץ קִנְיָה בַּיָּם, וְעָלָה בּוֹ שְׂרָטוֹן, וְעָלְיוּ נְבֻנָה כָּרַךְ גְּדוֹל שֶׁל רֹמִי**. ורואים שרומי נבנתה מהשפע של שלמה

המלך, ששייך למלכות בית דוד. וכן מובא בְּסֵפֶר הַלְקוּטִים' לְהָאֲרִיז"ל (תהילים תלו) **זֶה סוֹד נְעִיצַת הַקְּנָה בַּיָּם, שֶׁהֶעֱלָה שְׂרָטוֹן, וּבָזָה הַשְּׂרָטוֹן יֵשׁ אוֹתוֹת שְׂטָן רַנְיָה, לְמַעַן שְׁפוֹת הַרְּוָה אֶת הַצְּמָאָה, וְנִבְנְתָה צוּר מְחַרְבְּנָה שֶׁל יְרוּשָׁלַיִם**.

וביתר עמק הסוד של "גלעד" הוא הסוד של גלוי סודות התורה. וזוכים לזה בזכות ברור הניצוצות כדבארנו במאמר 'מרגלים אתם'. וכשיעקב יצא מלבן לאחר עבודת ברורי הניצוצות, והולדת השבטים. הוא הזכיר את "גלעד", שעכשו הוא יזכה לגלוי סודות התורה. ולכן נסה בכל כחו לעכב את זה לכן הוא הפך את זה ללשון תרגום שהחכמה לא תתגלה בצד הקדשה. וזה גרם את ירדת יוסף ובני ישראל למצרים להמשיך את עבודת ברורי הניצוצות, כדי לזכות למתן תורה ולגלוי סודות התורה. וכן מובא ב'מגלה עמקות' (ואתחנן לה) שהסוד של "יגר שהדוּתא" הוא אותו סוד של "ויגר מואב". ומבאר לדברינו דמצינו בזהר (בלק קצח:) שמואב פחד מעם ישראל בגלל שראה את המשיח יוצא ממנו. יוצא שאותו פחד שהיה ללבן מגלוי סודות התורה, היה גם למואב שפחד מהמשיח שיוצא מהם ומגלה את סודות התורה, ובכח זה מכלה את כל הרע מהעולם. כמובא ב'אור החיים' (בראשית מט יא) **"כבס ביין לבושר" יתבאר על דרך אומרם ז"ל בזוהר חדש פרשת בראשית, כי גלות הרביעי שבו יגלה הגואל העצום צריך שתהיה ביד ישראל מצות עסק התורה, וזולת זה יתעכב מלבוא, ולזה רמז באומרו "כבס ביין לבושר", פירוש כי כוחו של המלך המצופה שילה שמו הוא בחינת עסק התורה שיתעסקו ישראל בינה של תורה. ורואים שהכח של המשיח הוא בסודות התורה שנמשלו ליון.**

הצנהי"ת החלה ההרמאה ללימוד סידור כוונות הרע"ה עם למתחילי' [המחזור השמיני']
עם זמן הלימוד: כ - 3 חודשים
מקום הלימוד: בשכונת אבאט פאריראליס
זמן הלימוד: בשעות הצרכ 3-4 פצאמיס בשבוע
המחזור צומד להתחיל הצנהי"ת בימיס הקרובי'ס
לפטרמיס 0573109982

אודה מאד לכל מי שישלח לי הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים
ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד. ניתן לשלם בצקים עד 3 חודשים נא להשאיר הודעה בתא קולי
0573109982
או בפקס 0737254480. או במייל bezeqint.net@26
המעוניינים לקבל בדואר אלקטרוני את מאמר צניעות האישה עם הוספות חדשות [סוד חיי האישות לאור הקבלה לנשואים בלבד], או את הגליון החודשי, ישלחו בקשה לכתובת המייל